

Prea Cuviosul Ieroschimonah Ioan Iacob s-a născut în România, județul Dorohoi, comuna Horodiștea, în anul 1913, din părinții Maxim și Ecaterina, buni creștini ortodocși și cu posibilități de trai reduse.

La Botez, i s-a pus numele de Ilie; nimeni nu a putut bănui atunci că micul Ilie va viețui într-o zi în locurile unde a trăit Sfântul Prooroc Ilie.

Când micul Ilie a împlinit vârsta de 6 luni, a murit mama lui, iar cu trei ani mai târziu moare pe frontul din Ungaria și tatăl lui. Rămas orfan de ambii părinți, a fost luat în grijă de o bunică cu numele Maria - bunica Maria. Ea a dorit foarte mult să-și petreacă sfârșitul vieții într-o mănăstire, dar a renunțat având acuma grijă de Ilie.

Prunc orfan fiind, a fost hrănit cu ceaiuri și numai din când în când era alăptat, de o vecină, așa că cel ce era să devină Sfântul Ioan a fost obișnuit cu postul din pruncie. Bunica Maria, atât din cauză că nu a putut merge la mănăstire, cât și de mila copilului, plângea mereu. Când băiatul s-a făcut mai mărișor, îi citea din cărți despre patimile Mântuitorului, Visul Maicii Domnului și altele și tot timpul cât băiatul citea, ea plângea.

Într-o seară, pe când Ilie citea ca de obicei și văzând-o plângând așa de tare, copilul s-a întristat și a întrebat-o:

- Mamă, de ce atunci când eu citesc tu plângi așa de tare și mai ales când citesc din Patimile Domnului nostru Iisus Hristos?

- O, copilul meu, zise ea, durerea din casa noastră tu nu o știi. Mama ta nu sunt eu. Mama ta s-a prăpădit.

Și i-a povestit toate cu de-amănuntul și destăinuindu-i jalea ei că nu a putut merge la mănăstire, așa cum făgăduise și îi zice că se roagă la Dumnezeu, măcar prin el să-și dobândească mântuirea. După această spovadă, ori de câte ori citea băiatul din cărțile sfinte, plângea și băiatul, știind că este singur pe lume. Când Ilie a împlinit vârsta de 10 ani, s-a stins din viață și aceea care i-a fost mamă și bunică, rămânând pe seama unui unchi, care era căsătorit a doua

oară cu o femeie cu mulți copii.

Pentru că Ilie era foarte înțelept la școală, deosebindu-se de copiii unchiului, era mereu pismuit și nedreptățit. La masă, cu atâția copii, el se simțea străin; mânca puțin și se scula de la masă aproape flămând, așa încât, el de mic a plâns foarte mult și a postit și a dobândit virtuțile pe care trebuie să le aibă un monah desăvârșit: smerenie, post, rugăciune, sărăcie și ulterior, pribegie.

Școala primară a urmat-o în satul său natal. La terminarea școlii primare, profesorul a îndemnat pe moș Alecu (unchiul său), să dea pe Ilie mai departe, zicând:

- Moș Alecu, este păcat de acest băiat așa de înțelept să nu-l dai la școală mai departe. La sfatul profesorului, moș Alecu îl trimite apoi să urmeze studiile la Liceul din Coțmani, în Bucovina, unde a urmat trei ani și apoi patru ani la Liceul Dimitrie Cantemir din Cernăuți, unde trece și examenul de bacalaureat în anul 1932, fiind clasificat primul.

La școală, Ilie a avut mult de îndurat; ca orfan, nu plătea taxele școlare dar, pentru plata cărților, pentru haine de paradă și alte cheltuieli, moș Alecu nu-i trimitea nici un ban; dormea și mânca la internatul liceului.

Pentru cărți, Ilie cerea cartea de la profesor, o citea noaptea și o da înapoi a doua zi, așa făcuse cu toate cărțile timp de șapte ani cât au durat cursurile liceale. În excursii și la parade Ilie nu se ducea, căci nu avea haine de paradă, avea numai un rând de haine ce erau pe el. Un ban de buzunar ca să mai cumpere și el câte ceva de ale mâncării când ieșea cu ceilalți băieți, el nu avea. Se întrista tânărul Ilie când colegii lui plecau în excursie și el trebuia să rămână singur în internat, dar nu ședea în trândăvie ci învăța, cugeta și se ruga încontinuu.

Vara, în perioada vacanțelor, se ducea la unchiul său, moș Alecu, și-l ajuta la munca câmpului, la prășit, la coasă și la alte treburi gospodărești. Nimeni nu ține minte să-l fi văzut făcând vizite la preotul satului sau la profesorul său, sau stând de vorbă fără rost cu oamenii.

Când a dat bacalaureatul a dormit la Mitropolie în Cernăuți și s-a mărturisit la un preot arhimandrit, care îl sfătuiește să rămână acolo și să facă teologia. După scurt timp însă, arhimandritul, din cauza neînțelegerii cu ceilalți părinți, care erau basarabeni, este nevoit să plece, și la plecare îl sfătuiește să nu rămână acolo, ci să meargă la Mănăstirea Neamț și îi dă chiar o recomandare către starețul de acolo, arhiereul Nicodim Munteanu, mai târziu mitropolit al Moldovei la Iași și Patriarh al României. Tânărul Ilie se și gândește ce să facă. Colegii lui s-au înscris fiecare la facultatea la care au voit, dar el ce să facă? După multă rugăciune, treaz fiind și în plină zi, aude o voce:

-Mănăstire!

Simțind în sufletul său o chemare deosebită de la Dumnezeu pentru o viață curată în monahism, pleacă imediat la Mănăstirea Neamț și este primit de starețul arhiereu Nicodim și stă aici cam un an, adică anul 1933. Aici a fost pus la multe ascultări printre care și ajutor de farmacist pe lângă vestitul farmacist Iov Schimonahul, apoi bibliotecar al mănăstirii unde s-a îmbolnăvit cu aranjatul cărților pline de praf și de mucegai și de la curentii de la ferestre, și de la crăpăturile de la dușumea, căpătând reumatismul, de care a trebuit să sufere toată viața lui, până la mormânt.

În mănăstire s-a împrietenit cu cei mai bătrâni și mai învățați părinți, cu care discuta despre mântuirea sufletului și problema schimbării calendarului, care era încă mult discutată atunci și constituia o problemă cheie. S-a împrietenit cu un frate din Bucovina și pe acest frate starețul a hotărât să-l facă călugăr împreună cu alți frați dar el n-a voit, spunând că mai întâi să facă Botezul adevărat prin afundare după cum s-a rânduit prin Sfinții Apostoli, iar nu prin stropire cum se făcea atunci în Bucovina. După ce l-a botezat, a fost făcut și călugăr și cu acesta fratele Ilie s-a hotărât ca să meargă la Muntele Athos, unde se păstrează Calendarul adevărat ortodox.

Încercând să scoată pașaportul pentru Athos, n-au reușit, spunându-le că trebuie să facă mai întâi serviciul militar. Dar Ilie, crezând că va reuși să scoată pașaportul ca civil, s-a bărbierit și tot n-a reușit și de rușine nu s-a mai întors la Mănăstirea Neamț. Apoi a vizitat și pe Petrache Lupu la Maglavit și ca mărturie se păstrează hârtia cu iscălitura preotului din Maglavit. La întoarcerea din Maglavit a trecut pe la Mănăstirea Turnu de pe Valea Oltului. Acolo, cu câteva zile mai înainte, arsese Biserica. Când l-au văzut părinții din mănăstire, care erau în număr de șase, l-au rugat mult ca să rămână la ei, că nu mai aveau nici un tânăr, care să-i ajute, tocmai plecase un frate tânăr și nu mai știau nimic de el. Ilie a rămas cu bucurie acolo un an întreg. Mănăstirea avea o grădină cu mulți pomi fructiferi, din care Ilie, mâncând, s-a mai îndreptat cu sănătatea. Părinții din mănăstire voiau să rezidească biserica arsă și sfătuiau pe Ilie să meargă după milostenie prin sate și să adune bani împreună cu o călugăriță de la o altă mănăstire, dar Ilie n-a primit să facă această ascultare.

Acum se apropie timpul ca să facă armata și părinții îl sfătuiau ca să se facă diacon și să scape de armată. Ilie însă n-a voit, căci nu voia să rămână acolo, și a preferat să facă serviciul militar. În timpul serviciului militar, nu s-a bărbierit, ci a purtat barbă. După terminarea serviciului militar se călugărește primind numele de Ioan, aceasta a fost în preajma Sfințelor Paști ale anului 1936, de când își închină toată viața sa monahismului. Starețul al Mănăstirii Neamț era acuma Valerie Moglan, la care a fost intendent de stăreție și profesor de limba română pentru pregătirea fraților din mănăstire. De remarcat este faptul că fratele Ilie și Părintele Ioan a avut numele celor doi mari prooroci: Sfântul Ilie râvnitorul și Sfântul Ioan Botezătorul postitorul, și s-a învrednicit să trăiască chiar pe locurile unde s-au nevoit acești doi mari prooroci, pe care i-a avut întotdeauna ca o oglindă și sprijinitori în toate ispitele și necazurile lui. Dar un foc puternic ardea în inima lui și o dorință nestrămutată ca să meargă la locurile Sfinte ca să se închine și să calce pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos. **Dorința lui se realizează și primește blagoslovenie de la arhiereul Nicodim, acum mitropolit al Moldovei, care i-a dat și prima blagoslovenie când a intrat în Mănăstirea Neamț, și în toamna lui 1936 pornește spre Locurile Sfinte unde se păstrează Calendarul Ortodox neschimbat moștenit de la Sfinții Părinți ai Bisericii de Răsărit.**

La Ierusalim, Părintele Ioan a venit cu încă doi monahi din Mănăstirea Neamț: monahul Claudio și monahul Damaschin, care după vizitarea Sfințelor Locuri se reîntorc în România, iar Părintele Ioan cu greutate se închinovează în Lavra Sfântului Sava, situată între Bethleem și Marea Moartă, unde primește tunderea monahală în treapta schimniciei.

Greutatea de a intra în Mănăstirea Sfântul Sava a provenit din partea egumenului Nicolae, care avea două motive:

1. Cuza-Vodă, la 1862, a făcut secularizarea averilor mănăstirești, după care lege au avut de pierdut mănăstirile din Țara Sfântă și
2. În mănăstire mai exista duhovnicul Sava, cuțovlah, care vorbea bine limba română și încă un

monah român și împreună cu Părintele Ioan ar fi putut face partid, ceea ce nu s-a întâmplat. Totuși Mănăstirea Sfântul Sava avea mare lipsă de personal, tânărul și egumenul Nicolae a mers la Patriarhul din Ierusalim și i-a cerut să-i dea personal și acesta i-a spus:

-Uite, tânăr și nu vrei să-l primești.

Numai în urma acestui eveniment l-a primit pe Părintele Ioan. În Mănăstirea Sfântul Sava învață bine limba greacă, o vorbea perfect ca și grecii. Se ocupă mult cu cititul, cercetează vestita bibliotecă a mănăstirii și face traduceri multe din limba greacă în limba română care să fie folositoare tuturor românilor, care le vor citi. Ajunge paracliser, ajutor de econom și cu îngrijirea bolnavilor, care îi răpea foarte mult timp. Ca paracliser trebuia să aprindă candelile la două Biserici și la patru Paraclise. Venea la chilie seara la ora 10 ca să se odihnească și când să adoarmă îl trezea vecinul de alături, un bătrân bolnav și de minte, care până atunci se săturase de somn și se scula și începea să cânte tropare și condace, iar Părintele Ioan trebuia să se scoale la ora 11 și să aprindă candelile și să tragă clopotele de deșteptare. De aceste „neadormite Candele“ Părintele Ioan avea grijă.

Odată Părintele Ioan venea de la Ierusalim cu un măgar și cu un arab pe valea ce trece pe lângă mănăstire, căci acesta era drumul obișnuit, circa patru ore de mers. Cam la mijlocul drumului vede pe un delușor o mulțime de arabi, care păzeau trecerea economului mănăstirii, ieromonahul Pavel, care era trecut la Ierusalim și la întoarcere îl așteptau ca să-l omoare, fiind supărați că i-au oprit să aducă proviziile la mănăstire și în locul lor a pus pe alții.

Când l-au văzut pe Părintele Ioan, crezând că este economul, un tânăr ridică un par de lemn să-i dea în cap și când a ridicat parul, tatăl lui a strigat:

- Stai, nu da, că nu-i el, este altul!

Și a stat cu parul așa și Părintele Ioan a scăpat de moarte sigură.

Părintele Ioan se îngrijea și de bolnavii mănăstirii. Auzind arabii de el că este priceput, au început să vină și ei ca să-i ajute și să-i vindece și cu timpul este numit de toți „Doctorul Mănăstirii“. În acea vreme începuseră mari tulburări, se răsculară arabii împotriva englezilor și arabii aduceau răniții în mănăstire și în mănăstire nu mai era liniște.

Părintele Ioan era foarte obosit și slăbit din pricină că nu avea nici o clipă de odihnă, fiind bolnav și cu rinichii și clima și hrana nefiind prielnice, se hotărăște să plece în pustie pentru liniște. Se mărturisește la Părintele duhovnic Sava, care îi dă blagoslovenie să plece în pustie, aceasta în anul 1939. Părintele Ioan pleacă cu un frate nou sosit din România, care însă după 3 luni s-a reîntors în România din cauza asprimii pustiei. La plecare au luat și un arab până la un loc și pe urmă s-a întors înapoi. Au mers mai departe prin pustie la Fesca, azi îi spune Qumran, unde s-au făcut săpături și s-au găsit fragmente din Vechiul Testament și unde au trăit esenienii.

Până acolo nu mai era mult de mers și fără drum, numai prin pustietăți, și noaptea se apropia și apa din vasul lor se terminase și ei erau foarte oboșiți, căldura era de 40 de grade și nu știau ce să facă de apă. Stând jos și odihnindu-se, văd aproape de dânșii mulți bărzăuni, care se coborau și se ridicau dintr-o vale adâncă printre stânci. Se uită cu atenție și văd ceva licărind ca apa, dar cum să se coboare! Aveau o funie și se leagă unul de mijloc și unul ținea bine funia și așa au ajuns în fundul văii, acolo era puțină apă rămasă din ploile de iarnă, din care beau și bărzăunii. Au băut, s-au întărit și au luat apă și în vasul lor. A doua zi au mers până la peștera dorită, unde au stat numai două săptămâni, căci apa era sălcie și în afară de asta au năvălit beduinii cu vitele lor.

S-au mutat la Peștera de la Calomona, care este la un kilometru depărtare de mănăstirea Sfântul Gherasim spre Marea Moartă și Iordan. Au plecat noaptea, ca să nu-i vadă de la Marea Moartă, străbătând pustia prin văi și dealuri. Deodată văd pe un deal în apropiere de ei o fiară cât un măgar, care mereu se oprea și se uita la ei.

Dumnezeu i-a ocrotit și fiara nu i-a atacat căci era o hienă, foarte periculoasă, dar și fricoasă, care atacă la miezul nopții.

Peștera de la Calomona era umedă și apa o aduceau de la mănăstirea Sfântul Gherasim. Între timp, fratele din România a plecat dar a venit monahul Ioanichie, un alt călugăr de origine română, care a rămas cu Părintele Ioan până la sfârșitul vieții lui. Aici au stat un an și jumătate în condiții foarte grele. Aici Părintele Ioan a tradus din limba greacă Acatistul Adormirii Maicii Domnului și l-a terminat pe ziua de 5 august, ziua în care trebuia să fie și adormirea părintelui Ioan.

Condițiile de hrană fiind nepotrivite, Părintele Ioan s-a îmbolnăvit de dizenterie, de care a suferit un an și jumătate.

În acest timp, al doilea război mondial era în plină intensitate. Germanii se apropiau de Alexandria din Egipt, și fiindcă România era aliată cu Germania, englezii au adunat pe toți românii într-un lagăr la un loc cu germanii și italienii. Pe Părintele Ioan, deși bolnav, dar fiindcă cunoștea limbi mai multe (germana, franceza, araba, greaca) l-au ținut 9 luni mai mult decât pe toți. După eliberarea din lagăr s-a întors iarăși la Mănăstirea Sfântului Sava.

La praznicul Mănăstirii Sfântului Teodosie s-a dus și Părintele Ioan și s-a rugat cu fierbințeală la Sfintele Moaște „Capul Sfântului Teodosie” începătorul de obștie și a simțit multă ușurare de suferința care o avea și s-a vindecat cu harul Sfântului Teodosie. A doua oară în Mănăstirea Sfântul Sava, Părintele Ioan și-a luat iarăși ascultările de mai înainte, dar acum era mai slăbit și anemiât și clima îi făcea mult rău, tot mereu sta și se gândea cum să scape iar la liniște, căci mănăstirea nu avea alt călugăr tânăr, care să ia ascultările lui. În vremea aceea era ca superior

la Biserica Românească din Ierusalim, arhimandritul Victorian, care cunoștea pe Părintele Ioan de la Mănăstirea Neamț și fără să-l întrebe a scris la Patriarhul Nicodim ca să facă o intervenție la patriarhul Ierusalimului și să hirotonisească preot pe Părintele Ioan pentru Schitul Românesc de la Iordan cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul. Părintele Ioan de două ori a fost îndemnat de a se hirotonisi ca diacon, o dată la Turnu și a doua oară la Mănăstirea Neamț, dar n-a primit. Acuma, ca să poată ieși la liniște, a primit. Patriarhul Ierusalimului a aprobat hirotonisirea și la 13 mai (Sfânta muceniță Glicheria) a fost hirotonisit ierodiacon în anul 1947, de către arhiereul Irinarh și la 14 septembrie, același an, a fost hirotonit ieromonah și egumen pentru Biserica românească de la Iordan, hirotonia s-a făcut în Biserica Sfântului Mormânt.

După hirotonire, superiorul Bisericii românești tot amâna ca să-l trimită la Iordan, dar Părintele Ioan i-a spus că el în Ierusalim în oraș nu stă și s-a întors înapoi la Mănăstirea Sfântului Sava. Văzând situația, arhimandritul Victorin îl cheamă înapoi și-l lasă să plece la Iordan, dar fără nici un ajutor de hrană sau materiale.

Părintele Ioan a mers la Iordan împreună cu ucenicul lui, schimonahul Ioanichie. Suntem în luna decembrie 1948, când războiul dintre evrei și arabi era în toi. La schitul de la Iordan se revărsase atât Iordanul cât și pârăul ce trece pe lângă Mănăstirea Gheorghe Hozevitul și toată grădina era înnămolită cu pământ și nisip. Casa de locuit era compusă din două camere, mici, pline de nămol. Biserica era acoperită cu țigle sparte și ploua, printre pietrele pardoselii crescuse iarbă. S-a improvisat o sobă din tuci butoaie cu pământ deasupra și care servea de pat. Un frate român din Ierihon (fratele Constantin) aducea pâine din porția lui și a făcut o căsuță din lemnele ce s-au găsit în grădina Schitului, aceasta în mod gratuit. După câțva timp a murit Patriarhul Nicodim al României și după obicei toate patriarhiile îi fac parastase la 40 de zile. Când a făcut parastas și Patriarhul din Ierusalim, arhimandritul Victorin îl cheamă să ia parte și pe Părintele Ioan, dar nu s-a dus, pentru că Patriarhul Nicodim cât a trăit a persecutat Biserica cu Calendarul adevărat Ortodox. Din cauza aceasta, arhimandritul Victorin s-a supărat foarte tare și n-a vrut să treacă pe la Iordan, apoi din cauza războiului a plecat un an în Liban, iar la reîntoarcerea sa, așa fel a făcut încât a trimis la Iordan pe Părintele ce fusese mai înainte.

Părintele Ioan ținea foarte mult la respectarea canoanelor Bisericii Ortodoxe de Răsărit, din care pricină a avut mult de suferit.

Astfel a venit odată la Iordan arhimandritul Victorin cu un om bogat din America, care voia să vadă Schitul și să-l ajute cu ceva bani. Când s-au așezat la masă, arhimandritul Victorin a invitat la masă și pe șofer, care era mahomedan. Părintele Ioan, fiindcă era șoferul de altă credință, n-a voit să stea la masă cu ei și s-au supărat mult și n-a mai dat nimic pentru biserică, Părintele Ioan însă așa gândea: „mai bine sărac, dar curat“.

După ce a venit vechiul egumen la Iordan, Părintele Ioan și ucenicul său au plecat la Schitul Sfânta Ana, ca să se liniștească în peșterile de acolo. S-a înțeles cu egumenul Mănăstirii Gheorghe Hozevitul, care i-a dat și aprobarea de hrană, și care nu-i va face nici o greutate. Sosirea în mănăstire s-a făcut în noiembrie 1952.

A stat aici un an, până a venit un monah din Cipru, monahul Pavel, cu care s-a înțeles să meargă în peșterile de la Schitul Sfânta Ana. Monahul Pavel l-a ajutat de a pus ușă și ferestre la chiliuța lui mică unde a stat șapte ani fără să meargă la mănăstire sau la Ierihon, răbdând

zăduhul zilei, vara ajungea căldura până la 40 de grade. Foarte mult suferea de reumatism, zi și noapte se chinuia cu schimbatul flanelelor pline de sudori, căci fiind foarte slab, nu le putea suferi să se usuze pe corp. Hrana lui era posmag și pâine mai rar, când îi aducea fratele român, Constantin din Ierihon. Toată viața lui a trăit în mare sărăcie, ca să-l îmbogățească Dumnezeu după trecerea din viața aceasta. Chilia părintelui Ioan se află pe Valea Hozeva mai jos de Mânăstirea Gheorghe Hozevitul și cățărata sus cam la 50 de metri de firul văii, pe coasta stâncoasă și pare un cuib de rândunea. Chilia monahului Pavel, prietenul părintelui Ioan, se află în apropiere și are un mic Paraclis, unde adesea se făcea și Sfânta Liturhie.

Părintele Ioan a avut mult de suferit și de la arabii beduini, care aruncau cu pietre cu scopul ca să-l alunge de acolo, dar el toate le-a suferit cu bucurie și smerenie. În peștera părintelui Ioan accesul era destul de greu, de la un anumit loc versantul era aproape vertical și acolo a pus o scară de 5 metri, pe care o trăgea sus, așa că primea numai pe cine voia. Cât a trăit în peșera nu a primit parte femeiască.

În chilie, după ce făcea pravila și canonul, Părintele Ioan se ocupa cu scrisul și cu traducerea din limba greacă în limba română. A extras din cele mai folositoare cărți, care să fie folositoare tuturor creștinilor, care le vor citi. A scris în versuri și în proză. Toate scrierile lui sunt scrise cu atâta duh de smerenie și umilință că toți care le citesc nu pot să nu lăcrimeze, oricât de împietrită ar fi inima. O parte din opera lui a apărut în două volume sub titlul Hrană Duhovnicească.

Din scrierile lui se poate înțelege viața lui plină de nevoițe și totdeauna cu mintea și cu inima la Cel Răstignit pe Golgota pentru mântuirea lumii. Așa a gândit ziua și noaptea până i s-a apropiat sfârșitul.

Cu două săptămâni înainte de a-și da sufletul în mâinile Domnului, ziua pe la amiază, a văzut pe cerul senin în partea dreaptă o cunună din frunze de finic și scris: „Fericiți...” și alte cuvinte iar în stânga: „Blestemați...” și alte cuvinte... și fulgere și săgeți ca de trăznet. Vedenia a spus-o ucenicului său schimonahul Ioanichie care l-a îngrijit tot timpul și i-a spus că dacă îi va scădea temperatura și o să poată vorbi, o să-i spună mai multe din tot ce a văzut din vedenie pe cer. Scrisul „Fericiți...” fiind pentru dânsul n-a voit să spună ca să nu se laude singur. Cunosând că i se apropie sfârșitul, s-a împărtășit singur miercuri dimineața, având Sfintele Taine.

Temperatura îi creștea mereu și slăbea văzând cu ochii și nu a mai spus celelalte cuvinte din vedenie. Fiind luna august, afară temperatura era de 40 de grade. Peste noapte, Părintele Ioan s-a ridicat, vrând să spună ceva dar n-a putut spune nimic și s-a culcat înapoi în pat. După un ceas a ridicat mâna dreaptă în sus și blagoslovea în toate părțile pe Sfinții Părinți pe care i-a lăudat în scrierile lui. După aceea, în zorii zilei de joi, 5 august 1960, a fost chemat la cele veșnice, singurul părinte român care se mai afla la Locurile Sfinte, din Valea Iordanului, Ieroschimonahul Ioan Iacob.

Răbdând cu multă tărie bolile din timpul vieții, cu regim sever de mâncare și băutură, cu mintea ațintită mereu la Patimile Celui Răstignit pe Golgota, Părintele Ioan a reușit să dematerializeze trupul și să se unească cu Dumnezeu în Rugăciune.

Știa că se duce la Domnul la o vârstă foarte tânără, dar nu a fost deloc întristat și singur s-a pregătit în seara zilei de 4 august.

Ucenicul lui, schimonahul Ioanichie, spune că îi pune un șervet muiat în apă, căci tot trupul ardea având temperatura de 40 de grade și totuși niciodată nu a scos un „Of!” ci numai îi

mulțimea frumos.

Părintele Ioan în toată viața lui a căutat ca să respecte canoanele Bisericii Ortodoxe, de la cele mai mici lucruri până la cele mai mari. Astfel când a slujit Sfânta Liturghie în Mănăstirea Gheorghe Hozevitul, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul, a refuzat să dea Sfânta Împărtășanie la o preteasă din satul Taibe, pe motiv că înainte cu o zi, la Botezul Domnului, mâncase carne, adică nu postise trei zile înainte.

Atunci egumenul, care era duhovnicul ei și îi cunoștea și situația, a pus epitrahilul și a împărtășit-o.

Din momentul când a fost hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt și până la sfârșitul vieii, Părintele Ioan n-a slujit împreună cu alt preot. De asemenea, când slujea Sfânta Liturghie, nu pune la Proscomie pe clericii de care auzise a fi masoni.

După moarte, Părintele Ioan a fost îngropat într-un vechi mormânt, care exista în peștera lui și unde în trecut fuseseră îngropați mulți pustnici. Deasupra s-au pus scânduri și capac din pământul tare ca betonul.

În anul 1968, ucenicul lui, schimonahul Ioanichie reușește să publice o parte din scrierile părintelui Ioan, în două volume, sub denumirea de

Hrană Duhovnicească, carte cu cele mai minunate și umilicioase cugetări care suie pe om cu sufletul la cer, scrieri în versuri, care poezii oglindesc și viața Părintelui Ioan, fiind de o profundă simțire spirituală.

După un timp îndelungat, Părintele Ioan arată în vis ucenicului său, schimonahul Ioanichie, că trebuie dezgropat, dar egumenul și părinții din mănăstire au hotărât să-l lase acolo pentru totdeauna. A trecut un an de la arătarea în vis și egumenul în cele din urmă a acceptat ca să-l dezgroape, dar să rămână în același loc; aceasta s-a întâmplat în 1980, adică după 20 de ani de la îngropare.

Când s-a dezgropat corpul Părintelui Ioan, s-a văzut o minune mare. Corpul Părintelui Ioan era întreg, cu miros plăcut, cu hainele neputrede, epitrahil și schima întregi și pielea uscată pe oase și arăta ca și cum ar dormi, cu fața curată, cu barba neagră întreagă, fața plăcută ca și cum ar dormi.

Văzând egumenul această minune, s-a hotărât să-l aducă la Mănăstirea Hozeva într-un sicriu provizoriu, care nefiind de bună calitate și frumos, nu putea să fie expus și arătat la închinători, dar bani nu erau pentru a se cumpăra alt sicriu.

În timp ce era expus în mănăstire în acel sicriu provizoriu, o femeie tocmai din Australia, mama preotului Haralambie, a avut o vedenie în vis în care s-a arătat o persoană necunoscută ei ca și călugăr și i-a spus să adune bani pentru a face o raclă pentru un sfânt cu trupul întreg. Dar cum îl chema și cine era și în ce loc era, nu i s-a arătat.

Povestind visul la unul și la altul, toți se mirau, neștiind ce înseamnă asta.

Nu mult după această întâmplare, a venit la închinăciune o persoană de acolo care a văzut pe Sfântul Ioan și a spus că acum a găsit pentru cine trebuia să fie racla. Era pentru Noul Sfânt Ioan, de la Mănăstirea Hozeva. Cu banii adunați în Australia i s-a făcut o raclă frumoasă care s-a așezat în Biserica cea mică a Sfântului Ștefan lângă mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Aici vin închinătorii și se închină cu multă evlavie și credință, sărutând racla și fiind foarte impresionați de această minune.

În timpul după ce a fost dus la Biserică, egumenul a plecat în Grecia după ceva ajutoare

necesare reparării drumului ce duce spre mănăstire, fiind foarte prăpăstios. După plecarea egumenului, niște preoți din Patriarhie nu credeau de cuviință să fie așezate în acest lăcaș niște moaște noi și mai ales de alt neam. S-au sfătuit cu Patriarhul și au hotărât să vina o comisie la fața locului și să-l ducă în altă parte.

Arhiereul n-a voit să-l scoată în lipsa egumenului, și a așteptat ca să se întoarcă din Grecia. În acest timp însă Patriarhul a murit, arhiereul a fost operat de rinichi, altul s-a îmbolnăvit rău de inimă, adică cei rânduiți în comisie.

După cele întâmplare, i-a luat frica de pedeapsa Sfântului și n-au mai venit, iar Sfintele Moaște se odihnesc în pace, fără să le tulbure nimenea.

În timpul vieții Sfântului, a venit la peștera în care locuia un preot numit Mitrofan, care locuia atunci în Sfântul Munte Athos și care era pictor de meserie.

Mitrofan, văzând singurătatea acestor locuri de la Schitul Sfânta Ana și plăcându-i foarte mult, s-a hotărât să lase Sfântul Munte și să vină să locuiască acolo, spunându-i Părintelui Ioan că mai întâi se duce acasă, ca să aranjeze casa și apoi se va întoarce. Părintele Ioan i-a spus:

- Dacă vii, vino așa cum ești acuma, dar dacă vrei să pui casa la rânduială, nu ai să mai vii deloc.

Într-adevăr, plecând la Sfântul Munte, s-a apucat de lucru cu picturi trecând doi ani. Un ucenic de-al lui, cu năravul rău de a fura, i-a luat niște pensule de valoare.

Preotul Mitrofan certându-l, ucenicul s-a mâniat și într-o seară i-a ținut calea și l-a omorât. Așa s-au realizat cele spuse de Părintele Ioan, că dacă nu rămâi acuma, nu vei mai veni.

O credincioasă venită din Grecia la Mănăstirea Hozeva, văzând Sfintele Moaște ale părintelui Ioan, a fost impresionată, s-a întristat mult și s-a căit că le-a văzut, zicând:

- Mai bine nu le vedeam.

Ea era venită cu un grup de vizitatori. Mergând acasă la gazda din Ierusalim unde se oprise, a ațipit și i s-a arătat Sfântul Ioan întruchipat foarte frumos, spunându-i:

- Ileano, de ce te-ai speriat de mine? Eu sunt Ioan. Ce rău ți-am făcut?

Ileana, după acel vis, a vrut să vină din nou la Mănăstirea Hozeva ca să-și ceară iertare de la Sfânt, dar trebuia să plece cu grupul din țară. După un an a venit în mod special numai ca să-și ceară iertare și să obțină o fotografie a Sfântului Ioan, ca să-l pună la loc de cinste.

Locurile acestea pe unde a pustnicit Sfântul Ioan Iacob Românul, din pustiul muntelui și a văii Hozeva, au jucat un rol important din cele mai vechi timpuri.

Isus al lui Navi, urmașul lui Moisi, după căderea cetății Ierihon, a trecut pe drumul ce șerpuește de-a lungul pârâului Wadi Kelt sau cum i se zice astăzi Valea Hozevei și a ajuns pe locul unde se află astăzi Ierusalimul.

Sfinții Părinți Ioachim și Ana au avut în Valea Hozevei o stână de oi. Fiind foarte supărați că nu aveau copii, au plecat de acasă. Sfântul Ioachim a venit în Valea Hozeva și s-a urcat în Peștera unde a stat cândva și Sfântul Ilie și s-a rugat aici timp de 40 de zile, ca să se milostivească Domnul și să-i dea copil. Sfânta Ana a rămas în Ierusalim în locuința lor din apropierea Porții Leilor (sau a Sfântului Ștefan) unde la fel era o peșteră și s-a rugat mult Domnului. După cele 40 de zile de post și rugăciune, amândoi au fost vestiți de îngerul Gavril că vor avea pruncă, care urma să fie Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos.

După ce Sfânta Ana a dus-o pe prunca Maria în vârstă de trei ani la Templu, în Sfânta Sfintelor,

pe locul unde se află astăzi moscheea lui Omar, s-a retras tot pe Valea Hozeva, într-o peșteră situată la circa un kilometru mai spre Ierihon de la Peștera Sfântului Ilie. Aici s-a retras Sfânta Ana cu un grup de femei pioase și care de atunci se cheamă Der Benat după denumirea arabă sau mânăstirea femeilor sau Schitul Sfânta Ana.

Tradiția spune că piciorul drept al Sfintei Ana a fost păstrat la schit până prin secolul al XV-lea, când călugării de aici au fugit la Sfântul Munte Athos, de teama prigonitorilor și au luat piciorul drept al Sfintei Ana și au întemeiat Schitul Sfânta Ana din Muntele Athos, spre versantul sudic. Sfântul Prooroc Ilie, urmărit de Isabela, aici s-a adăpostit timp de trei ani și jumătate, hrănit de un corb, care dimineața îi aducea carne și seara pâine. Această Peșteră a rămas intactă de la Sfântul Ioachim și până astăzi, chiar după ce mânăstirea a fost distrusă de Hosroe, împăratul perșilor, la anul 614.

Grijă mare a avut Părintele Ioan pentru folosul sufletesc al său și al altora, după cum se vede în scrisoarea aceasta a lui cu denumirea Citirea și Cugetarea Dumnezeieștilor Scripturi.

El spune: „De multe ori am scris cuvinte pentru folosul meu sufletesc și am crezut că aceste cuvinte pot folosi și alte persoane, care nu prea au vreme să deschidă cărțile și poate nici nu au la îndemână cărțile potrivite. Știu că în ziua de azi toată lumea este grăbită și cărțile cele groase ale Sfinților Părinți stau uitate și rar cine le mai citește. Așa este duhul veacului, așa sunt ocupațiile oamenilor, așa este războiul cel nevăzut, încât lucrul duhovnicesc, și mai ales citirea cărților sfinte, nu prea au loc în viața creștinilor de azi. Și asta nu se întâmplă numai în lumea mirenilor, ci înșiși monahii au început să ajusteze viața după moda nouă. Grija celor pământești îi ține încătușați și nu pot să mai afle vreme pentru citirea și cugetarea dumnezeieștilor Scripturi. Abia au vreme să asculte pravila din Biserică, însă și atunci mintea le este împovărată cu grija trupească și necazurile vieții.

Pentru îndulcirea sufletului, greu se găsește vreme în veacul nostru. Și aceasta ne păgubește mai mult decât toate. Căci neavând răgaz a privi mai des către cele cerești uităm rostul vieții, slăbim duhovnicește și ajungem de multe ori la deznădăjduire, când știm ce fel de făgăduință am făcut înaintea lui Dumnezeu și când vedem că se cheltuiește viața în chip zadarnic“.

Iată cum ne sfătuiește Cuviosul Nicodim Aghioritul în privința aceasta: „Toți creștinii care știu carte, datori sunt a citi dumnezeieștile Scripturi, pentru că după cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur, fără de citirea Sfințelor Scripturi nu poate cineva a se mântui“.

În cuvântarea sa cea pentru Lazăr, Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Că nu este cu putință, nu este a se mântui cineva, neîndulcindu-se adeseori de citirea duhovnicească“.

Apoi Sfântul Ioan Scărarul ne încredințează că citirea luminează și adună pe minte și năravurile le pune la îndoială.

Iar Sfântul Efrem Sirul zice: „În ce chip trâmbița strigând în vreme de război, deșteaptă osârdia vitejilor luptători împotriva inamicului așa și Sfintele Scripturi deșteaptă osârdia ta spre cel bun și te îmbărbătează pe tine împotriva patimilor.

Pentru care frate al meu, trezește-te cu întemeiere și te sârguiește de-a pururea a te lipi de Sfintele Scripturi ca să te învețe pe tine cum se cade a fugi de cursele vrăjmașului și a dobândi viața veșnică. Sunt însă unii care citesc, dar nu-și dau silința ca să înțeleagă cele scrise.

Sfântul Apostol Pavel scrie către ucenicul său Timotei: „la aminte la citire“.

Iar despre Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigore Teologul, spune istoricul Rufin, că 13 ani au șezut în pustie cugetând Scripturile. Acum să ne oprim puțin la cei care trăim în veacul

acesta de pe urmă și să ne întrebăm:

Dacă în vremea cea veche era neapărat nevoie de citirea Scripturilor, dar oare astăzi când s-au înmulțit vicleșugurile în lume și s-au împuținat păstorii cei buni, acum când nu mai găsești pildă de viață și nici povățuitori sufletești, cu atât mai mult trebuie să ne sânguim la citirea Sfintelor Scripturi, căci în ele vom găsi mângâiere și luminare.

Din Sfântul Isac Sirul, Cuvântul 36, Părintele Ioan a extras cele ce urmează, care sunt de folos pentru toți:

„Aceasta este voia Duhului Sfânt, ca să fie iubiții lui în neîncetate osteneți. Nu locuiește Duhul lui Dumnezeu în aceia care trăiesc în odihnă, ci duhul diavolului; după cum și unul din cei ce iubea pe Dumnezeu a zis: „M-am jurat să mor în fiecare zi!“

Din aceasta se observă robii lui Dumnezeu cei curați, din ceilalți, căci aceștia trăiesc în scârbe și strâmtorări, dar lumea în desfătare și odihnă; pentru că nu a voit Prea Bunul Dumnezeu, ca iubiții lui robi să aibă odihnă în această viață, dar mai mult a voit ca însuși ei în scârbe, în greutate, în griji, în sărăcie, în goliciune, în singurătate în datorii, în boale și defăimări, în bătăi și zdrobirea inimii cu trup bolnăvicios și chip scârbit de neamuri într-o stare care nu se aseamănă cu ceilalți oameni, în locuință singuratică și liniștită și cu totul nevăzut de oameni și slobod de orice lucru care aduce mângâiere pământească.

Pentru asta aceștia plâng și lumea râde, aceștia suspină și lumea se bucură, aceștia postesc și lumea se desfătează, ziua se ostenesc și noaptea se pregătesc de nevoință, sunt unii care se dau la osteneți de bună voie și la scârbe împotriva patimilor, alții goniți de oameni.

Și unii din aceștia s-au gonit, alții s-au ucis și alții se ascundeau printre crăpături. Și se împlinea la ei cuvântul care zice că în lume scârbe veți avea, dar în Mine vă veți bucura. Căci cunoaște Domnul, câți trăiesc în odihnă, nu pot să rămână în dragostea lui și pentru aceasta, i-a împiedicat pe ei de la odihnă și de la poftă, Hristos Mântuitorul nostru a cărui dragoste este mai puternică decât moartea cea trupească și să arate și în noi puterea dragostei Lui. Amin.

Printre scrierile Sfântului Ioan s-a găsit aceasta, foarte importantă pentru mântuirea sufletelor: să nu ne facem judecători slujitorilor lui Dumnezeu, conform cuvintelor Evangheliei care zice: „Nu judecați ca să nu fiți judecați“. Mt. VII. 5.

În istoria Bisericească a preaînțeleptului ierarh Meletie spune ca după ce s-a terminat cel dintâi Sobor a toată lumea din Niceea, se bucura mult Sfântul Împărat Constantin cel Mare pentru biruința Bisericii împotriva celor hulitori. Fiind și împăratul de față la Sobor, i-a cinstit pe Sfinții Părinți cu daruri bogate după vrednicie, iar Cuviosului Pafnutie îi săruta împăratul cu multă evlavie ochii cei scoși și mâinile lui ciuntite de tirani. De asemenea și pe toți ceilalți mărturisitori îi săruta cu cinste pentru a lua sfințenie de la ranele lor pe care le-au primit în vremea prigoanei.

Unul dintre părinții Soborului a dat în scris împăratului niște jalbe împotriva unor episcopi cu purtări rele. Însă marele împărat Constantin n-a voit nici măcar să citească hârtiile lor și nici nu s-a interesat cine sunt clericii vinovați, ci în fața tuturor a ars hârtiile, zicând următoarele cuvinte: „Dacă eu însumi aș vedea cu ochii păcătuind pe vreun cleric, atunci l-aș acoperi cu hlamida mea adică cu mantia împărătească. Sfântul Împărat a căutat prin aceasta să dea pildă la toți spre a nu vădi păcatele sau neputințele cele ascunse ale clericilor.

Cei care scot la iveală păcatele sau neputințele clericilor (preoțitor) se fac prin aceasta defăimători de lege, căci toți clericii sunt slujitori ai Legii lui Dumnezeu.

Sunt unii creștini care judecă și nici nu văd neputințele clericilor, dar în schimb se feresc să ia în blagoslovenie de la cei cunoscuți cu neputințe omenești sau pătimiși.

Iar dacă se întâmplă de plătesc Liturghii, ori se împărtășesc la asemenea clerici și pe urmă află că fumează ori se îmbată sau alunecă în alte patimi, atunci creștinii aceștia se căiesc pentru că au cerut Sfințenia de la cei pătimiși. Unii ca aceștia, măcar că nu judecă la arătare cu vorba, însă cu lucrul (adică cu purtarea lor se fac judecătorii Fraților, dacă preotul sau arhiereul este drept credincios, atunci să fim încredințați că darul Sfântului Duh lucrează prin el la orice Taină bisericească oricât de păcătos ar fi el. Numai atunci când este oprit sau caterisit de către sobor ori de către arhiereul locului, sau când predică pe față vreo credință greșită, atunci cu adevărat nu mai lucrează darul Sfântului Duh prin el. Atunci trebuie să te ferești de asemenea clerici.

În Pateric este un exemplu despre a nu judeca pe slujitorii lui Dumnezeu. Ava Marcu Egipteanul a petrecut 60 de ani neieșind din chilia sa. Și avea obiceiul, preotul Schitului, de venea să facă Sfânta Liturghie în chilia lui în anumite zile. Diavolul văzând răbdarea bătrânului cel îmbunătățit, a meșteșugit ca să-l ispitească cu osândirea.

Deci, a îndemnat vicelanul pe un frate oarecare ce era îndrăcit ca să meară la bătrânul ca pentru blagoslovenie. Și ajungând la pustnic, mai înainte de a rosti alt cuvânt, striga îndrăcit către bătrânul, zicând:

- Preotul tău are miros de păcat, deci să nu-l mai lași să intre la tine!

Iar bătrânul cel insuflat de către Dumnezeu a zis către el:

- Fiule, toți oamenii își leapădă afară murdăria, iar tu ai adus-o la mine, dar scris este: Nu judecați ca să nu fiți judecați. Însă deși preotul este păcătos, Domnul îl va mântui pe el, căci scris este: și vă rugați unul pentru altul ca să vă tămăduiți. (Iacob V-5).

După ce a rostit aceste cuvinte, făcând rugăciune, Sfântul bătrân a gonit pe demon din om și l-a slobozit sănătos.

Iar bunul Dumnezeu, văzând nerăutatea bătrânului, i-a descoperit lui un semn minunat. Și iată cum mărturisește singur, prin însăși cuvintele lui zicând:

- Când voia preotul să înceapă Sfânta Liturghie, am văzut pe îngerul lui Dumnezeu pogorându-se din cer și punând mâna pe capul preotului. În clipa aceea s-a făcut preotul ca un stâlp de foc. Iar eu mirându-mă pentru acea vedere, am auzit un glas zicând către mine:

- Omule, ce te-ai mirat pentru lucrul acesta? căci dacă împăratul cel pământesc nu lasă pe boierii săi ca să stea întinați înaintea lui, ci toți sunt îmbrăcați cu slavă multă, atunci cu cât mai mult nu va curăți puterea cea dumnezeiască pe slujitorii Sfințelor Taine, când stau înaintea Slavei celei cerești?

Auzind aceste graiuri, viteazul nevoitor Marcu, mai mult s-a sârguit a cinsti persoanele sfințite, sporind întru nevoințele sale. Iată ce daruri minunate primesc cei care nu osândesc pe clerici. Viața părintelui Ioan este un exemplu viu de urcuș continuu spre desărvârșire și unirea mistică a sufletului cu Dumnezeu.

Prin asceză severă și-a eliberat sufletul de patimi și și-a fortificat firea cu virtuțile cele mai alese, care l-au dus la trăirea cea mai înaltă posibilă puterilor omenești de cunoaștere și iubire.

Muncă titanică a depus ca să extragă din cărțile Sfinților Părinți cele mai esențiale învățături folositoare tuturor celor ce le vor citi și ca să fie mai atrăgătoare le-a pus în versuri, unele deja publicate în cartea Hrană Duhovnicească.

Toate învățăturile din scrierile părintelui Ioan sunt destinate tuturor celor ce le vor citi și le vor aplica în viață, dar mai ales credincioșilor români de pretutindeni.

În poezia Paza sufletului se pune în evidență rolul pocăinții (adică a spovedaniei) și al gândului la moarte.

În poezia Glasul Păstorului Celui Bun se descrie problema „Întrupării și a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos“, care ne cheamă pe toți la El, ca la urmă să ne dea odihnă.

În poezia Dorul Bunicii se vede viața Sfântului Ioan, când era mic și crescut de mătușa Maria, căreia îi citea Patimile Domnului. Părintele Ioan de mic a stat la Picioarele Crucii și cu mintea ațintită la Cel Răstignit, Care l-a ajutat tot timpul până a ajuns la cel mai înalt pisc al transformării dumnezeiești a ființei lui purificate și iluminate de Duhul Sfânt.

Pline de viață și adâncă simțire sunt și poeziile de mai jos:

- Muștrarea Tainică de Sus - Pentru Nesimțirea Mea.
- Rugăciuni și Cugetări Umilicioase (ca a fiului risipitor).
- Glasul Conștiinței.
- Cele Șapte Păcate de Moarte.
- Răstignitorii de Azi la Sfânta Înviere.
- Sabia Durerii.
- Lumina Sfintei Învieri.
- Pe Drumul Crucii.
- Canonisirea Împiedecată de cei Adormiți.
- Floarea Bisericii din Carhidon.
- Spre Asfințitul Vieții Mele.
- Singura Mângâiere Românească.
- Hимера Omului Modern.
- Mizeria din Lume.
- Cheful celor cu Radio, etc.

Scrierile Parintelui Ioan și viața lui reprezintă un bun model de urmat de credincioșii creștini după poruncile Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pentru urcuș pe scara valorilor spirituale până la nepătimire și iubire.

Viața Sfântului Ioan Iacob este scrisă de ucenicul lui, schimonahul Ioanichie din Mănăstirea Gheorghe Hozevitul și pustnic în Mănăstirea Sfânta Ana.

Trebuie să menționăm aici și evenimentul întâmplat cu păsărelele cerului, hrănite și cântate de Părintele Ioan în unele poezii ale sale și care au venit să dea ultimul salut la prohodirea Părintelui Ioan. Faptele sunt istorisite de arhimandritul Amfilohie, starețul Mănăstirii Gheorghe Hozevitul, care a făcut îngroparea părintelui Ioan. Arhimandritul Amfilohie fiind la Atena în anul 1981, în fața unui grup de credincioși, admiratori ai părintelui Ioan, printre altele a istorisit și evenimentul întâmplat cu păsărelele.

Părintele Ioan și-a cunoscut singur sfârșitul și l-a scris pe peretele peșterii. Fiind înștiințat de moartea părintelui Ioan, arhimandritul Amfilohie a coborât la peșteră și cu alți pustnici din pustia Ruvan s-au urcat sus cu ajutorul unei scări și l-au găsit pe Părintele Ioan mort pe rogojină, își pregătise singur mormântul.

Era cam pe la orele 10 ziua și a început prohodirea și dintr-o dată s-a umplut camera de păsări sălbatice din pustiu, care au început să zboare în toate părțile, așezându-se pe cărți, stingând luminile, bătând din aripi deasupra trupului cuviosului Ioan și așezându-se pe trupul lui. Părinții au crezut că le este foame și au adus mâncare: pâine și posmag ce erau sus pe stâncă puse de Părintele Ioan, dar nu le-au trebuit. După terminarea slujbei, Părintele Ioan a fost pus în mormânt și deasupra acoperit cu scânduri și pământ și când operația de acoperire a fost gata,

toate păsărelele au zburat afară și s-au împrăștiat în toate părțile, ele au dat ultimul lor salut celui ce le-a iubit.

După plecarea păsărelelor s-a mai adus pământ și s-a făcut mortar cu apă și s-au acoperit bine scândurile, așa încât mormântul a fost ermetic închis.